

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5592/08
19.02.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу АА против оспореног решења Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове бр. 463-02-00289/1996-07 од 12.06.2008. године, уз учешће заинтересованих лица ББ и ВВ, које заступа АБ, адвокат, и са заинтересованим лицима ГГ, ДД и ЋЋ, у предмету коришћења грађевинског земљишта, у нејавној седници већа одржаној дана 19.02.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијане су, као неосноване, жалбе Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда и Републичког јавног правобранилаштва из Београда, изјављене против решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове градске општине Звездара у Београду VIII бр. 463-991/06 од 22.10.2007. године, којим је усвојен захтев ГГ и др. из __ и делимично поништено решење општине Звездара, Управе за имовинско-правне послове у саставу Општинског секретаријата за привреду и финансије бр. 463-240 од 23.08.1982. године, у делу који се односи на изузето градско грађевинско неизграђено земљиште к.п. бр. аа за идеални део од 953/1291 и к.п. бр. бб за идеални део од 1018/1710 КО ЕЕ, земљишнокњижно корисништво сада пок. ПП1 са ½ идеална дела, РР са 1/6 идеална дела, СС са 1/6 идеална дела и ТТ са 1/6 идеална дела, а фактичко "власништво" ЋЋ. Изузимање је извршено за потребе Завода за изградњу града Београда у циљу изградње стамбеног насеља "__".

У поднетој тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је погрешан став туженог органа да је првостепени орган правилно поступио када је применом одредбе члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, усвојио захтев ГГ и др. и делимично поништио општинско решење бр. 463-240 од 23.08.1982. године и то у делу који се односи на изузету катастарску парцелу бр. аа за наведени идеални део и кат. парц. бр. бб за наведени идеални део обе у КО ЕЕ. Истиче да се у конкретном случају ради о катастарским парцелама које нису изузете на захтев ОЈП ради њиховог привођења планираној намени, већ на изричит захтев ранијих сопственика, а у смислу одредбе члана 10. Закона о експропријацији, те да са тог разлога у конкретном случају корисник експропријације не може бити санкционисан за непривођење намени земљишта у законом предвиђеном року, односно да нема места примени одредбе члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Заинтересована лица ДД и ТТ су у одговору на тужбу навели да је иста неоснована, са предлогом да суд тужбу одбије и потврди решење туженог органа.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцена навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Према образложењу оспореног решења произлази да је тужени одлуку као у диспозитиву истог донео са разлога што је након увида у списе предмета утврдио да је првостепени орган поступајући по решењу туженог органа од 07.12.2006. године донео правилну и на закону засновану одлуку. Ово стога што се према списима предмета утврђује да је решењем општине Звездара, Управа за имовинско-правне послове у саставу Општинског секретаријата за привреду и финансије од 23.08.1982. године из поседа наведених земљишнокњижних корисника изузето градско грађевинско неизграђено земљиште к.п. аа, бб, в и гт КО ЕЕ, за потребе Завода за изградњу града Београда у циљу изградње стамбеног насеља "__", према урбанистичко-техничким условима, и да су за наведену сврху изузете парцеле бр. вв и гт по предлогу Јавног правобранилаштва општине Звездара, а парцеле бр. аа и бб на тражење тадашњих корисника, а са чим се сагласио Завод за изградњу града Београда.

Како је на основу увида у списе предмета утврђено да се земљиште обухваћено наведеним парцелама

настаје на основу уписа у списис предписа у подручју да се земљиште сујавно наведеном подручју налази у површини Блока за индивидуално становање, а делом пролази интерна саобраћајница, при чему се иста парцела налази у подручју за које су планови детаљне регулације у завршној фази доношења, након чијег усвајања ће постојати могућност издавања Извода из урбанистичког плана, тужени је нашао да није од утицаја на решење у овом управном поступку чињеница да ли је предметно земљиште предвиђено за изградњу јавних објеката, и на који начин је неко земљиште прешло у друштвену, односно државну својину, већ једино да ли је исто приведено намени за коју је изузето, у року прописаном одредбом члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи.

Код оваквог стања ствари, по оцени Врховног суда Србије, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Ово са разлога, што је одредбом члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи прописано да ће се на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника, поништити правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из поседа, ако корисник градског грађевинског земљишта исто не приведе намени за коју је земљиште изузето у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона.

Како је у проведеном поступку утврђено да наведено градско грађевинско земљиште које је изузето из поседа ранијих сопственика, није приведено намени, ни протеклом роком од годину дана од дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи, и да није донета одлука о одређивању јавног грађевинског земљишта у смислу одредбе члана 69. став 2. и члана 70. Закона о планирању и изградњи, то по налажењу суда, чињеница да је у конкретном случају земљиште које је изузето на захтев лица које је било корисник у моменту изузимања, није од утицаја да се утврди право коришћења на предметним катастарским парцелама, с обзиром да наведена одредба члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи не прави разлику на чији захтев је изузимање извршено. Имајући у виду наведено као и чињеницу да су предметне парцеле у поседу правних следбеника ранијег корисника који су на истом земљишту изградиле објекте и покренули поступак за њихову легализацију, да су још 2001. године прибавили стручни налаз Градског завода за вештачење, а према коме изграђени објекти на предметним катастарским парцелама испуњавају техничке услове за издавање грађевинске дозволе, као и чињеницу да је на предметном земљишту, према Генералном плану Београда до 2021. године предвиђен блок за индивидуално становање, правилно је налажење туженог да су у конкретном случају испуњени законски услови за поништај решења о изузимању уз примену наведене законске одредбе.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да су исти без утицаја на оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се предлажу докази, који би, да су били цењени довели до другачије одлуке у овој управној ствари. Са изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд је, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 19.02.2009. године, У. 5592/08

Записничар, Председник већа - судија

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК